

Hayatım Seviyorum Seni

– nurhan-ergun · 11 Ocak 2010

İstanbul-İzmir arası

Saat 13.00

Tarih 18-5-2009

Sayın Metro Yolcuları

Seferimiz başlamak üzere

Lütfen yerlerinize..

İşte benim yerim belli dört numaradayım

En önde..

Oysa ben hep gerilerindeydim yaşamın

Saati belli olmayan dönemlerinde.

Hissettiğim;

Bu benim en önemli yolculuğum

Tedirginim

Bir o kadar da heyecanlıyım

Sanki..

Bilmiyorum işte

Ben biraz derin acılardayım

Tek bildiğim

Düşünmeye devam edersem

Deşersem yaralarımı

Kaçıracağım aklımı.

Otobüste,

Arka sırada ağlayan bir bebek

Çok merak ettim

Neden ağlıyor ?

Dayanamam ki gülmeli o bebek

Gittim yanına

Aldım kucağıma

Ona yabancıyım ya

Takıldı kaldı badem gözleri

Ben pırpışladıkça düştü omzuma yüzü

Annesi şaşkın

Ben Şaşkın
Međer ana kucağına benziyormuŐ kucağım.

Hemen sol yanımda bir dede
Ak sakallı deđil ama nur yüzlü
İstedi muavinden neskafe
'kızım' dedi
'ellerim titrek açiver Őu paketleri
hazır ediver bana üçü bir arada'
Geçtim yanına
KarŐılayacakmıŐ oğlu İzmir'de
Daha Eski Hisar'dayız
Feribot sırasında ama
İleri bakarken heyecanlı gözleri
Sanki ođlunu hemen görüverecekmiŐ gibi
Yalnız kalmıŐ İstanbul'larda
Ođlu bakacakmıŐ artık
Gelini hep dermiŐ gel diye
Torun hasreti de ağır basınca
Karar vermiŐ açılan kucaklara koŐmaya.

Dedi;
'kızım bu benim ilk yalnız yolculuğum
bak
topladım tüm dermanımı gidiŐe
dönüŐüm olmayacak biliyorum'

Ne olur dedem kahretme beni
Geri al o son sözlerini...

Arkamda bebem
Solumda dedem
Birden bir sıkıldı ki ruhum
Attım dıŐarı kendimi
Feribotta
Küçük bir dünyadayım Şimdi.

Masmavi bir deniz
Bir nefes aldım derin derin

Ciğerlerime dolan
Sanki hayatımdı benim.

Yol alıyor feribot Eski hisar'dan Topçular'a
Dalıyorum ardından bıraktığı bembeyaz köpüklere
Anladım ki o anda
Tüm yolculuklar yalan artık
Eski hisar'dan başladım ben
Gerçek yolculuğuma.

Gevrek bekliyor martılar köpükler arasında
Bana bakıyor şiirlerimdeki martı
Elimdeki gevreğe dalış yapıyor büyük umutlarla
Mavi ile mavi arasında besledim onu
Yolladım karşı kıyıya
Yeşilliğin başladığı yerde
Topçular'da
Beni bekliyor.

Yolum belli artık
Bebemin ağlayışları ile başlayan hayatım
Dedemin son umudum diye sarıldığı o ışıktaki son bulacak
Gözlerinin canlılığında.
Tek derdim yalnızlığım
Ama biliyorum ki
Ben yalnızlığım ile da tutunacağım hayata
Süsleyerek ufkumu
Her şeye rağmen
Soldurmayacağım gözlerimdeki umudu.

Ağlıyordu ya bebişim
Şimdi sessizlikte
Anasının kollarında mışıl mışıl uykuda
Kapalıyken bile gözleri
Okunuyor yüzünde hayatın o muhteşem güzelliği.

Dedem de kapatmış gözlerini
Rüyasında
Geride bıraktığı yolu tekrar yürüyor

Bebek masumluğundaki umudu ile
Oğlunun kollarında dinleniyor
Yalnız kalmayacağı için mutlu
Hayatının son anında.

Düşünüyorum
Hayatın başında biri
Diğeri sonunda
İkisinin de gözleri kapalı
İkisi de mutlu
İkisi de umutlu
Bir an aklıma geldi
Bir arkadaşım
'öp avucunu koy yanağına' demişti
Gülümsedim
Bende kapattım gözlerimi
Hayatım seviyorum seni.

nurhan ergün